

[Aksel Larsen.]

har saa meget mod det Ændringsforslag, der er stillet ud fra disse Anskuelse. Det kan dog kun være ønskeligt at faa skabt saa stor Betyggelse som muligt paa dette som paa andre Felter, og jeg tror derfor, man skal aabne Mulighed for en Appel til Domstolene. Vort Parti vil derfor stemme for det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Jeg ønsker dertil at knytte den Bemærkning, at det vilde have glædet mig, om i hvert Tilfælde Venstres Del af Mindretallet havde haft lignende Synspunkter, dengang Socialreformen blev gennemført. Det synes stadig væk — jeg ved ikke af hvad Grund — at undgaa ikke alene disse ærede Medlemmers, men ogsaa andre ærede Medlemmers Opmærksomhed, at i Henhold til Socialreformen kan Folk uden Lov og Dom, kun efter Administrationens Skøn og uden Mulighed for paa nogen Maade at faa Lov til at fremføre Argumenter i deres egen Sag og uden at faa Kendskab til de Dokumenter, paa Grundlag af hvilke Sagen er afgjort, og uden at kunne appellere til andre Instanser end Administrationen selv, der har truffet Afgørelsen, blive indespærret i Aarevis i Tvangsarbejdsanstalter og lignende Steder. Hvis det er rimeligt, og jeg mener, det er rimeligt, at sindssyge skal have Ret til at faa Administrationens Afgørelse appelleret til Domstolene, saa maa det ogsaa være rimeligt paa andre Felter af Lovgivningen at aabne Borgerne Ret til at appellere Administrationens Afgørelse til Domstolene, saa ikke Administrationen stadig væk reelt har den dømmende og straffende Myndighed.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for dets Behandling af denne i øvrigt vanskelige Sag, og jeg kan i det store og hele henholde mig til den ærede Ordførers Redegørelse for Sagens Behandling. Jeg vil dog gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den stærke Ros, jeg fik fra den ærede Ordfører for de Radikale for min store Imødekommenhed med Hensyn til de Ændringer, jeg har stillet. Det var i Virkeligheden ikke nogen stor Imødekommenhed fra min Side. Forholdet var følgende: Der har af den tidligere Justitsminister været fremsat et Forslag, som blev ret haardt medtaget her i det høje Ting. For at sikre mig en venligere Behandling indførte jeg derfor adskillige Ændringer i dette Forslag, vel vidende, at man fra visse lægelige Sider i hvert Fald vilde kritisere disse Ændringer i høj Grad. Det gik ogsaa fuldkommen programmæssigt. Man kritiserede dem saa stærkt, at man her i

Folketinget fra de samme Sider, som tidligere havde været utilfreds med det oprindelige Forslag, nærmede sig dette, hvad jeg kun kunde ønske. Der er altsaa ikke sket andet, end at jeg er blevet skældt uretfærdigt ud i en vis Tid, men det er jeg saa vant til. (*Aksel Larsen:* Ja, De har det haardt!). Ikke i Sammenligning med det ærede Medlem!

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at Sagens Afgørelse havde været udskudt Aar efter Aar, og syntes nærmest at ville anføre dette Faktum som en Art Begrundelse for, at jeg ogsaa burde have ladet Sagen ligge; det var et psykologisk uheldigt Øjeblik, jeg havde valgt til at tage dette Spørgsmaal op. Det foreliggende Resultat synes dog ikke egentlig at give det ærede Medlem Ret i denne Betragtning, men han understøttede Betragtningen med en Henvisning til den af Indenrigsministeren nedsatte Kommission, og med al den Sarkasme, det ærede Medlem raader over, henstillede han til mig at lade Sagen falde i Øjeblikket for ikke at blive nødsaget til til Efteraaret at tage den op igen. Det var et ikke morsomt Øjeblik, da det ærede Medlem udfoldede sig paa denne Vis, paa den anden Side tror jeg, vi kommer over det. Der vil vist være almindelig Enighed om, at naar Indenrigsministeren, under hvem denne Kommission henhører, har tiltraadt dette Forslag, saa kan jeg være saa nogenlunde beroliget med Hensyn til Indvendinger hentet fra den Kommission, og det gør mig ikke mere urolig at se de andre Udtalelser, med hvilke Indenrigsministeren har oversendt Direktøren for Sindssygehospitalernes Skrivelse til Justitsministeren og dermed til Udvalget. Jeg skal af Hensyn til denne i øvrigt elskelige Embedsmand ikke fordybe mig mere i dette.

Den ærede Ordfører for de Konservative ligesom den ærede Ordfører for de Radikale gjorde den Bemærkning med Hensyn til § 4, hvor der staar, at

„vedkommende Overlæge træffer Afgørelse om, hvorvidt Betingelserne for Indlæggelse er opfyldt, og hvorvidt Patientten bør modtages til Behandling for sin Sygdom“.

at denne Bestemmelse skulde vel forstaaes saaledes, at det i og for sig ikke behøvede at være Overlægen, det kunde være Visitator, men at det altid skete paa Overlægens Ansvar. Jeg vil dertil sige, at denne Forstaaelse er naturligvis rigtig, hvis man ikke deri lægger, at Overlægen selv kan føle det som noget ret ligegyldigt, hvad der sker. Meningen med at sætte „Overlægen“